

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ VALMER.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

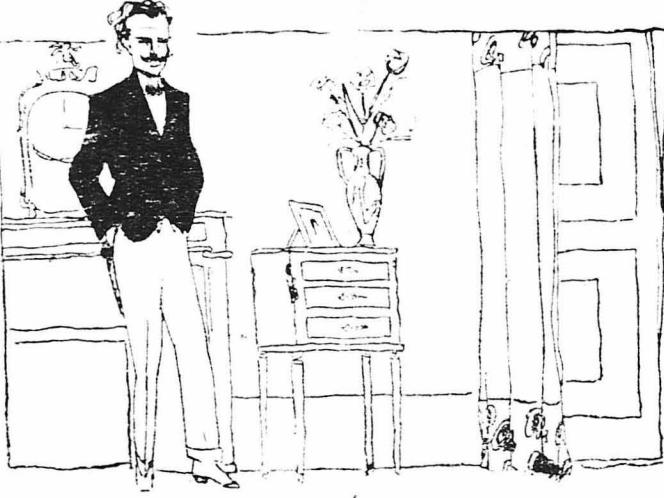

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΝΑΣ ΚΟΜΗΣ, ηλικιωμένος, πρηνών δυν ζουρών και συγγραφέας. ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ, νέος και συμπαθητικός.

(Στην κρεββατοκάμαρα του κόμητος. Νύχτα, άργα, ο κόμης πηγαίνει μέσα στο δωμάτιο).

Ο ΚΟΜΗΣ. — Όταν ήμουν νέος, άγρυπνοίσα γλεντώντας ή συγγραφοτας. Άποψε γιατί άγρυπνώ; Είπε τόσο άργά... Άλλά... περιεργό!... Δέν νυστάζω καθόλου άποψε. Δέν ξέρω κί' έγω τί έχω... Έτσι, μου φαίνεται πώς κάτι παράξενο θά σιωπή... Μά, τί λέω;... Έγώ δέν πιστεύω ός τώρα στα προαισθήματα... Και όμως... Σάν νά περιμένο κάτι άποψε. Μά όχι... Αύτά ένε γεροντικά παραμυθήματα. Τί λέω;... Δέν θά γίνη τίποτα άπολύτως. Όπως κάθε βράδυ, θά τρέσω κί' άποψε στο κρεβάτι μου και θά κοιμηθώ. Άλλά δέν νυστάζω καθόλου... Για νά νυστάξω, θά διαβάσω... Ναι, θά διαβάσω μιαν έφημερίδα. (Παίρνει μιá έφημερίδα από ένα τραπέζι και διαβάζει επί μερικά λεπτά). Μά, περιεργό, πώς δέν αισθάνομαι καθόλου νύκτα και πάει! Πρέπει νά διαβάσω κάτι πιο άναφο. Θά βρούσκαται χωρίς έλλο μέσα στα βιβλία μου κάποια συλλογή στίχων κανενός νέου ποιητή. Όλοι οι νέοι ποιητά κί' δίες ή νέες ποιήτριες θεωρούν — άλλοιμονο — καθήκον τους νά μου στένουν τά βιβλία τους. Δέν τά διαβάξω ποτέ, άποψε όμως πού θέλω νά νυστάξω. (Σηκώνεται και κιντάζει στη βιβλιοθήκη του). Νά, βρήκα ό,τι θέλω. Μελλοντικός Ανόγει. Είπε τά ποιήματα ενός νεαρού Κορσικανού. (Παίρνει τό βιβλίο και ξαναπηγαίνει και κάθεται στην πολυθρόνα). Άραγε, άν ελχα κανένα γυιό, θά ήταν κί' αύτός ποιητής; Πάντως δέν θά ήμουν τόσο μόνος. Μά δέν θέλησα νά παντρευτώ. Προτίμησα νά περάσω τή ζωή μου μόνος κί' ελεύθερος. Ταξείδεψα, γλεντήσα δος μπουρούσα, χωρίς νά μέ νοιάζει για τίποτα. Και τώρα είμαι άκόμα άρκετά πλούσιος. Μού μένει μιá σημαντική περιουσία άκόμα. Δέν έχω άναγκη από τίποτα. Κί' όμως, άν δέν μου λείπουν τά χρήματα, μού λείπει μιá σπογγή. Μά τί φιλναρώ τώρα μόνος μου; Άς άνοίξω τό βιβλίο. (Άνοίγει τό βιβλίο και διαβάζει). "Α, μά είνε θραύα αύτά τά ποιήματα! Δέν τό φανταζόμουν ότι θά είνε τόσο θραύα. (Έξακολουθεί νά διαβάζη. Έξαφνα άκούγεται ένας θόρυβος στο διπλανό δωμάτιο). Μπά, τί νά είνε!... (Άρπυζράζεται για μερικά στιγμές). Δέν είνε τίποτα. Φαντάσθηκα πώς άκουσα κάτι. (Έξακολουθεί νά διαβάζη. Άκούγεται πάλι ό θόρυβος). Μά τί είνε επί τέλους; Έγώ δέν πιστεύω στα φαντάσματα. Μήπως είνε... (Αύτή άκρυβώς τή στιγμή μπαίνει μέσα στο δωμάτιο ένας νέος κλέφτης, μ' ένα περιεργό στο χέρι). "Α!...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Παράξενο κλέφτης! Φαίνεται πολύ άπειρος άκόμα.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Έπεινα θά χέρια γρήγορα! (Ο κόμης ύπώνει τρέμοντας τά χέρια του). Πού έχεις τά λεφτά σου; (Ο κόμης σιωπά). Λέγε, πού έχεις τά λεφτά σου; (Ο κόμης δέν λέει λέξη). "Αν δέν μιλήσεις, πινοβολώ. Ο ΚΟΜΗΣ.—Καλά, καλά... Άλλά καθώς βλέπεις, είμαι γέρος, παιδί μου. Τρέμω. Και τά χέρια μου τρέμουν. Δέν έχεις νά φοβηθής τίποτα από μένα, άποψ είμαι γέρος. Δέν θά μπορέσω νά τά βγάλω πέτρα μαζί σου. Έσύ είσαι τόσο νέος και δυνατός! Επάρτησε μου νά κατεβάσω τά χέρια μου. Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Καλά. (Ο κόμης, σαν πιο ήσυχος τώρα, κατεβάζει τά χέρια του). Ο ΚΛΕΦΤΗΣ, (κάθεται σε μιá καρέκλα αντίκρου στον κόμητα, με ύφος κάπως κουρασμένο).—Τά λεφτά σου... Ο ΚΟΜΗΣ.—Δέν έχω πολλά χρήματα στο σπίτι. Έχω μόνο χίλια φράγκα έδώ. Θά σου τά δώσω. Άλλά, κατέβασε πρώτα τό περιστοροφο. Γιατί δέν μπορώ νά ησηγάσω ένόςφ με άπειλέξ. (Ο κλέφτης άκουμάει τό περιστοροφο στο τραπέζι, πού είνε μπροστά του). Ο ΚΟΜΗΣ.—Ευχαριστώ. Κί' έγώ, νά, κιντάξω... Βάζω και τά δύο μου χέρια στις τσέπες μου. (Από μέσα του). Παράξενο κλέφτης. Φαίνεται πολύ άπειρος άκόμα. Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Λοιπόν, θά μού δώσετε τά λεφτά σας; Ο ΚΟΜΗΣ.—Θά σου τά δώσω... Άλλά, δέν μού διηγείσαι πού τήν ιστορία σου; Πώς έγινε κλέφτης; Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Τί σάς νοιάζει;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μού φαίνεται ένα παιδί πολύ συμπαθητικό, κί' όχι γεννημένο για νά γίνης κλέφτης. Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—"Η ζωή μ' έκανε νά γίνω κλέφτης. Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς; Πές μου, σε παρακαλώ. Είμαι συγγραφέας και ήθελα πριν πεθάνω νά γράψω ένα άκόμα βιβλίο. Ίσως ή ιστορία σου μού χρησιμοποιήσει για θέμα. Και τότε σου ύπόσχομαι νά σου ύπογράψω ένα σέξ. Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Είμαι ένα παιδί νόθο... Ναι... Δέν γνώρισα πατέρα. "Η μητέρα μου ήταν μιá άδεια κίλη, μιá φτωχή εργάτρια, όταν γνώρισε τόν πατέρα μου. Ο ΚΟΜΗΣ.—Και ό πατέρας σου ήταν φτωχός; Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—"Ηταν, φαίνεται, άρκετά έπιτορος. Μά, ή καιμήνη ή μητέρα μου δέν τόν αγάπησε για τά πλούτη του. Δέν θέλησε ποτέ νά δεχτή ούτε ένα δάρο από αύτόν. Δέν ήθελε παρά τήν αγάπη του. Κί' εκείνος τής άρκεζόταν ότι τή λατρεί. Έξαφνα όμως, μιá μέρα, έφτά μίρες πριν νά γεννηθώ έγώ, τήν έγκυάτέλεσε, κί' έφυγε για τήν Άνατολή. "Η μητέρα μου μ' έμεγάλωσε με χίλια βάσανα, ξενοδοκούνοντας. "Ηταν πολύ άμορφη, μά δέν θέλησε νά πάρη κακό δρόμο. Όλη μέρα έλειπε στη δουλειά της και μ' άφινε μόνάχο. Έμπαίξα έτσι με κακές συναναστροφές. "Η μητέρα μου προσπαθούσε νά με ξαναφέρει στον ίσιο δρόμο. Μού βοήθηε μιá θεία σ' ένα έργοστάσιο. Μά τώρα, με τή φοβερή οικονομική κρίση, τό έργοστάσιο έκλεισε κί' έτσι έμεινα χωρίς δουλειά. Άρραβόησε κί' ή μητέρα μου. Έπάνω στην άπελευσία μου, σεφέρηκα νά πάω νά πλώω στο ποτάμι. Μά κάποιος από τους πρώτους μου φίλους μού είπε: "Γιατί νά σκοτωθής τόσο νέος; Δέν γίνεσαι καλύτερα κλέφτης;". Ο φίλος μου αύτός μού έδωσε και τότο τό περιστοροφο. Άποψε βγήκα πρώτη φορά για νά κλέψω. Καθώς ή τοράστα του σπατιού σας είνε χειμνή, νόμιξα πώς θά σκαρφώσω εικόνα. Μά είμαι άκόμα άμάθητος και παρά λίγο νά πλώω νά σκοτωθώ. Αύτή είνε ή ιστορία μου, κίλη. "Ησθα νά κλέψω ό,τι μπορώ, ό,τι βρω, για νά πάω πρώτα απ' όλα λίγο γάλα στη μητέρα μου. Μά είνε άλθητα πώς πεινάω κί' έγω. Ο ΚΟΜΗΣ.— Καϊμένο παιδί!... Άνοίξε αύτό τό συτάρι, δεξιά... Ναι... Υπάρχουν μέσα σοκολάτα και μπακλότα. Πάρε και φάγε.

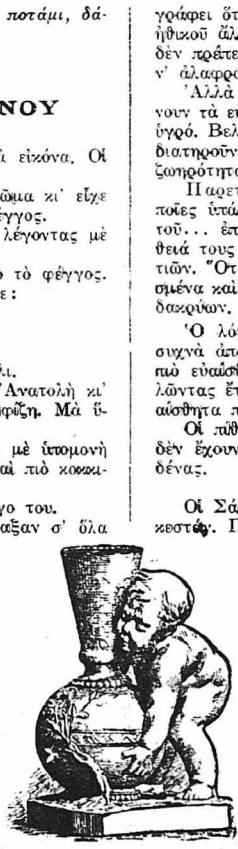
(Ο κλέφτης άνοίγει τό συτάρι, παίρνει τή σοκολάτα και τά μπακλότα, και τρώγει με βουλιμία). Ο ΚΟΜΗΣ.— Τώρα θά σου δώσω και τά χίλια φράγκα. Άλλά κί' αύτά γρήγορα θά τελειώσουν. Θί σου γράψω λοιπόν σ' όνομά σου ένα συνάλλαγμα άρκετά σημαντικό. (Ο κλέφτης κρύβει έξαφνα τό κεφάλι του μέσα στα χέρια του κί' άρχίζει νά κλαίη). Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί κλαίς, παιδί μου; Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Σάς παρακαλώ... Τηλεφωνήστε στην άστυνομία νύσθη νά με συλλάθ... Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί; Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Καλύτερα νά με συλλάθουν από τώρα, παρά άργότερα, όταν θά έχω γίνει ίσως και φονιάς. Ο ΚΟΜΗΣ.—Όχι, παιδί μου. Δέν θά γίνης φονιάς. Γιατί δέν θά σ' έγκυαλειώσω ποτέ πειά. Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—"Η φτωχή μου μητέρα! "Αν ήξερε πώς βγήκα νά κλέψω... Ο ΚΟΜΗΣ.—Δέν θά τό μάθη ποτέ... Θά σου δώσω άποψε τά χίλια φράγκα, κα!... Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Όχι, όχι. Δέν θέλω, δέν τοιμώ νά πάρω τά χρήματα αύτά πού μού προσφέρετε, ένώ λίγο ώρα πριν ήθελα νά σάς σκοτώσω για νά τά πάρω. Δέν ξέρω κί' έγω τί έγινε μέσα μου έξαφνα. Μ' έντίπρε ή καλωσύνη σας, ή δέν είμαι γεννημένος για κλέφτης; Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς σε λένε; Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Τί σάς νοιάζει πώς λέγεται ένας κλέφτης; Ο ΚΟΜΗΣ.—Πές μου πώς σε λένε... Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—"Η μητέρα μου μού έδωσε τό όνομα του πατέρα μου, Μ' έγόλαε "Ανθρόα.

Ο ΚΟΜΗΣ (ταραγμένος).—Και τη μητέρα σου πώς τη λένε;
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Τη λένε Λεοντίνη.
 Ο ΚΟΜΗΣ (μέ φωνή που τρέμει).—Τό έπίθετό της, πώς είναι;
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Λαβουάρα.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Λεοντίνη Λαβουάρα... Έχει γαλανά μάτια;
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Ναι... Πώς το ξέρετε;
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Τό φαντάσθηκα.
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Ήταν, φαίνεται, καλό όμορφη στά νειάτα της.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Πές μου ακόμα πόσων είσαι, παιδί μου;
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Είσοι τεσσάρων.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Και πού είναι τό σπίτι σας;
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Μένουμε πάντα στό σπίτι άτου γεννήθηκα. Όδός Πουασονιέρ, αριθμός 42.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Ό πατέρας σου έφυγε στην Άμερική έξη μήνες πριν γεννηθείς;
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Ναι...
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Άκουσέ με, Άνδρέα, εάν ή τύχη σ' έφερε έξωφρα μπροστά στον πατέρα σου, στον άνθρωπο αυτόν που ξεγέλασε τη μητέρα σου για να την εγκαταλείψει, τότε δέχτη ποτέ τίποτα. Κι' έχω έφραγα μ' έλαση καρδιά, νομίζοντας ότι θα παρηγορηθώ γρήγορα με άλλους. Φταχτή Λεοντίνη!... Μά... Γιατί δεν με σκοτώνεις λοιπόν; Είμαι ή αιτία της διατίχιας της μητέρας σου και της δικής σου.
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Δέν θα σέ σκοτώσω, αλλά και δέν θα δέχτώ τίποτα από σένα.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Έχεις μεγάλη και περήφανη καρδιά, Άνδρέα. Καλά τό κατάλαβα... Δέν είσοι γεννημένος για κλέφτης. Είσαι ένας τίμιος νέος. Κι' άπάντε σ' έστειλε ό Θεός στό σπίτι μου. Ναι, παιδί μου, Είμαι μόνος κι' έρημος στον κόσμο. Διψώ για συτροφία, γι' άγάπη, για στοργή. Πές μου, Άνδρέα, θές να μείνης κοντά μου και σ' ή ή μητέρα σου; Μη μου πεις όχι, σέ παρακαλώ... Συχώρεσέ με και πές μου τό ναι, παιδί μου...
 Ο ΚΛΕΦΤΗΣ (συγκινημένος, ταραγμένος, τραυλίζει χωρίς να ξέρη καλά-καλά τί λέει).—Πατέρα!...
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Παιδί μου!... Παιδί μου!...
 (Πέτρουν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου, χωρίς να μιλούν, έχω άπ' τά μάτια τους τρέχουν τά δάκρυα ποτάμι, δάκρυα θερμά, τιμα, ειλικρινή...)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Μιά φορά ήταν ένας καλλιτέχνης κι' έζωγράφεζε μιá εικόνα. Οι άλλοι καλλιτέχνες είχαν χρώματα άφθονα, μα ξέθωρα. Αυτός όμως έδούλευε τον πίνακά του μ' ένα μόνο χρώμα κι' είχε ρίξει άπάνω στην εικόνα του ένα θαυμασίο κοκκινωπό φέγγος. Κι' ό κόσμος περνούσε μπρός από τη ζωγραφιά του, λέγοντας με θαυμασμό:
 —Μας άρέσει αυτή ή ζωγραφιά... Μας άρέσει αυτό τό φέγγος.
 Οι άλλοι καλλιτέχνες περνούσανε κι' αυτοί και λέγανε:
 —Από πού τόχα παίρνει τό χρώμα του αυτός;
 Τόν έρωτούσαν, άλλ' αυτός χαμογελούσε κι' έλεγε:
 —Δέν μπορώ να σάς τό πώ!...
 Κι' έξακολουθούσε να δουλεύη με σκυμμένο τό κεφάλι.
 Ένας άπ' τους άλλους καλλιτέχνες πήγε τότε στην Άνατολή κι' άγόρασε πολλές βαφές μ' άχρως μ' αυτές να ζωγραφίση. Μά ύστερα από λίγον καιρό ή εικόνα του ξεθώρασε.
 Ό καλλιτέχνης όμως ό δικός μας έλο κι' έζωγράφεζε με ύπομονή και πίστη. Κι' όλοα τό έργο του γινόταν πιο ζωντανό και πιο κοκκινωτό, ενώ αυτός ό ίδιος καθημερινώς εθλόμαζε.
 Τέλος, μιá μέρα τόν βρήκαν πεθάνο μ' όλο στο έργο του.
 Οι καλλιτέχνες πού βροθόταν από έργαστήρια του, έβρασαν σ' όλα τά βάθα και στά ντουλάπια του νεκρού συναδέλφου τους, μα δέν βρήκαν κανένα χρώμα πού να μην τήχουν κι' αυτό.
 Όταν, τέλος, έγδυσαν τόν νεκρό ζωγράφο, για να τόν σαβανώσουν, βρήκαν επάνω στα στήθη του τά ίχνη μιáς πληγής. Ήταν μιá πληγή, πολύ παλιά, άνοιγμένη εκεί από καιρό. Άλλά ό θάνατος πού σφραγίζει όλα τά πράγματα, είχε κλείσει τώρα και τά χείλη της πληγής αυτής.
 Την άλλη μέρα άδειαν τόν νεκρό καλλιτέχνη. Κι' ό κόσμος άκόμα ρωτούσε κι' άπορούσε:
 —Μά πού τό έβρισκε τό τόσο ζωντανό κόκκινο χρώμα του, ποίκιλε τις εικόνας του να μένουν άθάνατες;
 Και κανείς, κανείς δέν μπορούσε να μαντέψη και να καταλάβη ότι ό άληθινός ζωγράφος χρησιμοποίησε για χρώμα τό αίμα της καρδιάς του!...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ή καλή και ή κακή σύζυγος. Τι γράφει ένας Γάλλος άββάς. Τά δάκρυα, σωτηρία για τά μακτία. Ή παρατηρήσεις του δόκτορος Γκαρνά. Ήθη και έθιμα του Τσερκεστάν, κ.τλ.

Ένας άββάς είχε την ύπομονή να μαζέψη όσα περισσότερα ποιητικά στοιχεία μπορούσε και να δώση τόν όρισμό ή μάλλον τη σκιαγραφία της καλής και της κακής γυναίκας.

Ή καλή γυναίκα — λέει — είχε για τόν σύζυγο ταξίδι ήρεμο, εύεχία οικογενειακή, καθημερινό κέρδος έντιμου έργασίας και οικονομίας, γήρας όλειο και γλυκύτατο. Ή καλή γυναίκα είχε θείο δώρο, άνεσις αδιάταρακτος, φώς καθαρό, άνοιξιάνικη γλίσκα, σωτηρία της ψυχής, αύξησης της περιουσίας, ανεξάντλητος πλούτος, άκούραστο έργασικό ζώο, κέρας της Άμαλθείας, σύννεφο πού είπρη δροσιτική βροχή τό καλοκαίρι, ήλιος καθαρός τόν χειμώνα, ρίξα πιο θαλερή από τά άνθοδόλα βλαστάρια, αγαθοποιός σεμνότης, στόμα γλυκόγελο, βλέμμα νεοπαλό. Ή καλή γυναίκα είχε άερακι ζωογόνο, δροσιτικός ξέφρους, λαμπάδα έν καιρό νυκτός, λιμάνι ασφαλισμένο έν καιρό τρικυμίας, φώς δδηγητικό, εύλογημένος καρπός της γής, επίγειος Παράδεισος. Ω, πούδς θα μπορούσε να βρη τέτοια γυναίκα;

Άκούστε τώρα και τό αντίθετο τροπάριο:

Ή κακή γυναίκα — λέει ό άββάς — είχε για τόν σύζυγο οικογενειακή άερρόστεια άθεράπεινη, καθημερινή ζημία, πρόωρο γήρας, αιώνια σκοτούρα, νύχτα άπέγγραση, φθινοπωρινή μελαγχολία, ύπουλη πληγή. Ή κακή γυναίκα είχε ελάττωσις περιουσίας, αδιάκοπη μάχη με τη βεβαιότητα της τελικής ήττας, σκορπιός πού προχωρεί στον κόρφο σου, γεννημένη λύκαυνα, τέρας της άποκαλύψεως, εφιάλτης άκατανίκητος, ύδρα πολυκέφαλη, μανιάς, σερπίγγα, άκολασία. Ή κακή γυναίκα για τόν δόστυχο τόν σύζυγο της είχε σάλος της θαλάσσης, Σκύλλα και Χάρυδεις, άχόρταρη, κατακλυσμός του σπιτιού, στόμα άπύλιτο, καταρμένος καρπός της γής, βάρος δυσάσταχτο, σκληρή Έρινύς, Άδης παμφάγος, μεγαλείτερη άδελφή του διαβόλου!...

Τά δάκρυα, όπω; έλάβαμε και άλλοτε άφορημί ν' αναφέρουμε, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στη γενική Ισορροπία του ανθρώπινου οργανισμού.

Τά δάκρυα περιέχουν σόδα και φωσφορικό άσβεστο και για τόν λόγο αυτόν είναι άλκαλι. Είλε έν τοίσις άνακουφιστικά σέ στιγμές ήθελιάς θλίψεως. Ό Ιατρός Γκαρνά γράφει ότι τά δηλητήρια πού σχηματίζονται στον οργανισμό, συντετα ήθελιάς άλγους, βρίσκουν φυσιολογική διέξοδο με τά δάκρυα. Γι' αυτό δέν πρέπει να ήμποδίζουμε τά δάκρυά μας, όταν πονούμε, άν θέλοιμε ν' άλαφρανούμε από τό βάρος της θλίψεώς μας.

Άλλά και από άλλης άπόψεως είναι όφέλιμα τά δάκρυα. Σεπλάινον τά ενδοσθητα όργανα τών ματιών, πού δέν άνέχονται κανένα άλλο υγρό. Βελτιώνουν επίσης την όραση, τονώνουν τους κοφθαλμικούς μύες, διατηρούν την κόρη διαυγή και υγιή και γενικώς προσδίδουν στό μάτι ζωρότητα και γλυκύτητα έξωφρετική.

Παρατηρήθη επίσης ότι ή έξ άκαγγέλιματος μοιρολογιστής, ή ό ποιές υπάχουν σέ όλους τους λαούς, επειδή είναι ύποχρεωμένες λόγφ του... επαγγέλιματος των να κλαίνε κάθε μέρα, διατηρούν ως τά βαθιά τους γυρταία όξυτάτη όραση και σχεδόν νεανική λάμψη τών ματιών. Όταν τά βλέφαρα είναι ξερά και δύσκαμπτα και τά μάτια κοκκισμένα και άπνοια, δείχνουν ότι πρό πολλού τούς έλειψε τό βάλαμο τών δακρύων.

Ό λόγος, για τόν όποιο μερικά δακρύζοντες εύκολότερα και πιο συχνά από τους άλλους, έρχεται στό νεφρικό τους σύστημα πού είναι πιο εύαίσθητο και δονεί πιο συχνά τους δακρυγόνους αδένες, προκαλώντας έτσι την έκροή τών δακρύων. Γι' αυτό ή γυναίκες, ως πιο εύαίσθητα πλάσματα, δακρύζον με την παραμικρότερη νεφρική ταραχή.
 Οι πύθροι και πολλά άλλα ζώα δέν δακρύζον ποτέ τους, γιατί ή δέν έχουν έντελώς ή έχουν ελάχιστα άνεπτυγμένους δακρυγόνους αδένες.

Οι Σάρτα αποτελούν σήμερα την πλειονότητα του λαού του Τουρκωτάς. Περίεργα είναι τά ήθη και έθιμα του λαού αυτού, ό όποιος είναι άρκετά εκπαιδευμένος και ευγενής, σχετικά με τους άλλους λαούς της Άνατολής. Τά συμπτώσια και ή τελετής στους γάμους των είναι παραμώδη.
 Εκεί οι νέοι παντρεύονται συνήθως σέ ήλικία δεκαέξι έτών. Πρό της τελετής τό γάμοιο οι μελλοντικοί δίνουν ένάπονο μαρτύριον τη συγκαταθήσει των για την έννοιά τους. Μετά τις άπαράτητες δέ διατυπώσεις, ό γαμπρός άδηγείται στό γαμιακανίτη, όπου βρίσκεται ή νύφη κρυμμένη πίσω από ένα παραπέτασμα. Ό γαμπρός τότε σηκώνει τό παραπέτασμα και βλέπει για πρώτη φορά τό πρόσωπο της μελλομένης σύζυγού του. Πλησιάζει κατόπιν και κυττάζεται μαζί της μέσα σ' έναν καθρέφτη. Κατόπιν ή νέα παραλαμβάνεται από τους συγγενείς της και συνοδεύεται στό σπίτι του γαμπρού, όπου έπακολουθούν πολυήμερα και πολυδάπανα συμπτώσια.